

VĚRA BERÁNKOVÁ

ŽIVOTOPIS

JMÉNO: Věra Beránková

RODNÉ JMÉNO: Věra Urbanová

DATUM NAROZENÍ: 27. 6. 1939

Batolecí a předškolní věk prožila v době 2. světové války.

Žila s rodiči v malém bytě v Praze v ulici Černokostelecká.

Období náletů prožila ve sklepě. Představa spadlé bomby pro ni byla něčím vzdáleným, pro dítě nepředstavitelným, bála se tam více krys. Hrála si s dětmi ve sklepě hlavně na schovávanou a tak se to snažila přežít. Toto období prožili všichni ve strachu, aby na ně nepřišlo gestapo.

Během války její rodiče poslouchali zahraniční rozhlas, za což jim hrozily velké tresty, poslouchání rozhlasu bylo přísně zakázané. Pamatuje si, jak Český rozhlas byl na konci války opět v našich rukou, protože se z něj ozývala slova v různých cizích jazycích.

Na konci války její otec bojoval na barikádách, které se stavěly z vydloubaných dlažebních kostek. Ona poslední týden války prožila celý ve sklepě.

8. 5. 1945 strávila noc v bytě a od maminky se ráno dověděla, že je mír a přijeli Rusové. To byl pro ni krásný a šťastný okamžik. Přes den viděla na ulicích nákladňáky plné ruských vojáků, kteří je chodili přes den navštěvovat. Jelikož její tatínek uměl rusky, paní Beránková si od té doby pamatuje první ruské slovo „charašo“. Vojáci paní Beránkovou šokovali, chovali se velice slušně, spali v Krčském lese a nosili si s sebou jídlo.

Mezi její velmi nepříjemné zážitky z 2. světové války patří hlavně to, že její strýc a bratranec byli během války zavřeni v koncentračním táboře. Bratrance zavřeli proto, že byl činný ve skautu a strýce, protože byl legálně činný jako důstojník. Její strýc koncentrační tábor přežil. Byl zavřený za války a pak byl zavřený i za komunistů. Umřel za záhadných okolností, údajně ho otrávil komunisté. Toto se nedá prokázat.

Rodiče paní Beránkové pocházeli oba ze zemědělství. Rodina z matčiny strany se zemědělstvím skončila, rolníky z tatínkovy strany nutili komunisté vstoupit do zemědělského družstva. Kdo nechtěl vstoupit, dostal velké kontingenty. To znamenalo, že dostali nařizeno odevzdat určité množství pšenice, ovsa, cukrové řepy, apod. Bylo náročné to splnit, lidé museli platit velké pokuty, nebo museli vstoupit do družstva a pak jim to bylo odpuštěno.

Paní Beránkové se líbila práce v laboratoři a proto šla pracovat jako zdravotní laborantka. Její bratrance totiž měli ve sklepě laboratoř, studovali fyziku a chemii a i ona chtěla dělat něco podobného.

Jako zaměstnaná musela chodit na veřejné schůze Komunistické strany.

Rok 1968 přivítala s nadšením, i když to byla jenom poloviční svoboda. Pak to ale skončilo a všichni zase museli chodit na školení, kde jim vnucovali komunisté své názory.

V následujícím období byla paní Beránková doma s dětma na mateřské dovolené.

Slavný rok 1989 byl pro ni něčím úžasným. Nejprve se bortily komunistické režimy v okolních zemích a pak se to stalo během týdne i u nás. Najednou se stali všichni zase dospělými, důstojnými lidmi, kteří mají nejen povinnosti, ale i svá práva.

Dnešní dobu hodnotí jako lepší, hlavně díky svobodě. Svoboda projevu a to, že se lidé nemusí přetvařovat a před nikým hrbit, je moc důležité. Uvědomila si, v jaké žila dřív kleci a nesvobodě. Pro ni osobně svoboda znamená, že může chodit svobodně do kostela a nemusí se bát, že ji někdo udá. Nemusíme už všichni myslet politicky stejně, jsme zase braní jako dospělí, svobodní, svéprávní, myslící lidé a ne loutky v něčích rukách.